

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

w sprawie **M. A.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2018 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania, zakończonego

wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa [...],

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w G.

z dnia 23 grudnia 2010 r., sygn. akt II K [...],

### **p o s t a n o w i ł:**

**1. wniosek oddalić;**

**2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. K. R. – Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) – w tym 23 % VAT - tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu;**

**3. obciążyć M.A. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.**

### **UZASADNIENIE**

Wyznaczony z urzędu obrońca skazanego M. A., pismem z dnia 12 lipca 2018 r. złożył wniosek o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa [...],

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 grudnia 2010 r., sygn. akt II K [...].

Powołując się na podstawę wznowienia postępowania, określoną w art. 540 § 1 pkt 2 lit a) k.p.k. wskazał, że skazany M. A. uzyskał nowy dowód – dokument z ewidencji Urzędu Celnego w Ś. poz. [...] z dnia 10 października 2002 r., z którego wynika, że towar w postaci kosmetyków, nadany w Polsce (w W.), transportowany samochodem o nr rej. [...] z naczepą o nr rej. [...], miał wskazane miejsce końcowego przeznaczenia w Niemczech, w miejscowości D., podczas gdy sąd orzekający ustalił, że miejscem docelowym transportu narkotyków, schowanych w transporcie kosmetyków miała być Wielka Brytania. W przekonaniu wnioskodawcy wskazany przez niego dowód poddaje w wątpliwość trafność ustaleń co do tego, że doszło do wskazanych przez sąd orzekający transportów narkotyków.

Obronca skazanego wniósł o wznowienie postępowania, uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 lutego 2012 r., sygn. akt II AKa [...] oraz wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 23 grudnia 2010 r., sygn. akt II K [...], w zakresie skazania M. A. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. oraz art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. i art. 65 k.k., i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Krajowej, ustosunkowując się do wniosku o wznowienie, wniósł o jego oddalenie.

### **Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.**

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a) k.p.k., postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznowia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody wskazujące na to, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze. Jak wskazuje się w orzecznictwie, sąd w sprawie o wznowienie postępowania nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych, będących podstawą prawomocnego wyroku, czy też oceny zasadności orzeczenia sądu pierwszej instancji, tak jak to się czyni w ramach kontroli instancyjnej, ale jest wyłącznie uprawniony zbadać, czy ujawniły się nowe

fakty lub dowody, wykazujące na znaczne prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego, przy czym ciężar wykazania takiej doniosłości nowych faktów lub dowodów spoczywa na składającym wniosek o wznowienie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2018 r. III KO 11/18, LEX nr 2490297 oraz z dnia 16 maja 2018 r., V KO 24/18, LEX nr 2488099).

Przenosząc powyższe stanowisko na grunt realiów procesowych niniejszej sprawy, należy stwierdzić, że przedstawiony przez wnioskodawcę dokument z ewidencji Urzędu Celnego w Ś. z dnia 10 października 2002 r., poz. [...] nie nosi cechy nowości. Trzeba bowiem zauważyć, że w aktach sprawy znajduje się dokumentacja z Urzędu Celnego w G. – Oddziału Celnego w Ś. (k. 6198 - 6201, t. XXXII - XXXIII), dotycząca transportu kosmetyków do miejscowości D. w Niemczech, do którego odnosi się dokument wskazany przez wnioskodawcę, co potwierdza taka sama wartość i waga towaru, ten sam środek transportu oraz miejsce przeznaczenia dostawy kosmetyków, a także to samo imię i nazwisko osoby zgłaszającej transport do odprawy celnej. Warto zauważyć, że wskazana dokumentacja stanowiła podstawę ustaleń faktycznych Sądu orzekającego (zob. k. 28109), co nie pozostawia wątpliwości co do tego, że dokument wskazany przez wnioskodawcę nie może zostać uznany za podstawę wznowienia *propter nova*.

Wobec powyższego, jedynie na marginesie można wyrazić pogląd, że nawet gdyby sąd orzekający nie dysponował dokumentacją z odprawy celnej transportu kosmetyków, w którym ukryte były narkotyki, to dokument przywołany przez obrońcę skazanego z którego wynikało, że miejscem docelowym tego transportu były Niemcy, nie może automatycznie prowadzić do podważenia ustalenia, że docelowym miejscem przeznaczenia narkotyków, ukrytych w paletach z kosmetykami, była Wielka Brytania. Oczywiście jest bowiem to, że miejsce przeznaczenia transportu kosmetyków nie mogło determinować miejsca docelowego dostawy narkotyków, w nich ukrytych, zwłaszcza uwzględniając fakt, że po przekroczeniu granicy polsko-niemieckiej transport znalazł się w strefie Schengen, wolnej co do zasady od kontroli granicznych państw należących do tego obszaru, co umożliwiało przeładunek narkotyków i jego transport do innych krajów strefy Schengen, obarczony mniejszym ryzykiem kontroli.

Z opisu czynu przypisanego skazanemu w wyroku Sądu pierwszej instancji wynika (pkt XLVII wyroku), że przestępstwo to polegało m.in. na tym, że skazany M. A. w okresie od października 2002 r. do sierpnia 2005 r., działając w ramach zorganizowanej grypy przestępczej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami brał udział w wewnątrzwspólnotowych dostawach do Wielkiej Brytanii i do Niemiec znacznej ilości środków odurzających w postaci heroiny w łącznej ilości około 650 kg. Z tego punktu widzenia nie ma większego znaczenia to, czy przewożona w dniu 10 października 2002 r. heroina faktycznie trafiła do Niemiec, czy też do Wielkiej Brytanii. Z uzasadnienia wyroku wynika natomiast wprost, a na co wskazuje i obrona, że „po przekroczeniu granicy M. K. i A. G. informowali sms-ami M. A., gdzie są. W Niemczech w filii firmy, z której wzięli perfumy, doszło do kolejnej kontroli, wymieniono dwie palety. Przed kontrolą kartony doładowane narkotykami A. G. wciągnął na łóżko w kabinie. Potem pojechali dalej. Płynęli promem z O. w Belgii do R. w Wielkiej Brytanii”. Z powyższego w sposób oczywisty wynika, że w pierwszej kolejności przedmiotowy transport najpierw dotarł do Niemiec, a dopiero później podróż była kontynuowana do Wielkiej Brytanii.

Ponadto należy również wskazać, że wbrew temu co podnosi we wniosku obrońca skazanego, w aktualnym stanie prawnym „nowy fakt lub dowód”, o których mowa w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k., musi być nie tylko „dowodem nieznanym przedtem sądowi”, ale również i samej stronie postępowania, która obecnie składa wniosek o jego wznowienie, jak było to w stanie prawnym obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 r.

Nie jest natomiast podstawą do wznowienia postępowania okoliczność, że w innej sprawie prowadzonej przed Sądem Okręgowym w G. zapadł wyrok uniewinniający w odniesieniu do osoby W. A., który miał postawione „analogiczne zarzuty co M. A.”, ani ta, że co do czynów popełnionych w dniach 25 listopada 2002 r. oraz wiosną 2005 r. „skazanie M. A. nastąpiło „wyłącznie na podstawie wyjaśnień współoskarżonych”. Podobnie należy ocenić postulat poszukiwania dowodów – „dokumentacji ze skanera” oraz protokołów inspekcji celnej Belgii, Niemiec oraz Wielkiej Brytanii, albowiem postępowanie wznowieniowe nie polega na

poszukiwaniu dowodów, które ewentualnie mogłyby mieć istotne znaczenie w sprawie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach pomocy prawnej, udzielonej skazanemu z urzędu, orzeczono na podstawie § 17 ust. 4 pkt 1 i § 4 ust. 1-3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016.1714 ze zm.), natomiast o kosztach postępowania o wznowienie orzeczono zgodnie z art. 639 zd. II k.p.k.